

Ođlan ve Gümüş Kaplumbađa



Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Gümüş Kaplumbağa

Ebru Mina TOMURCUK



Bir zamanlar, kasabasının son sokağının ötesinde dolaşmayı seven Leo adında bir oğlan vardı. Sıcak açık kahverengi teni, dalgalı koyu kahverengi saçları ve her şeyi fark eden meraklı ela gözleri vardı. Güneşli bir sabah, yeşil çantası yanında zıplayarak, daha önce hiç görmediği dar bir patikayı izledi. Patika uzun çalıların arkasında kıvrılıyor ve nane ile yağmur kokuyordu.



Patika gizli bir göl bahçesine çıktı. Gümüş su, üzerinde yüzen nilüfer yapraklarıyla tamamen durgun duruyordu. Kıyı boyunca yosunlu taşlar dizilmişti ve söğüt ağaçları dallarını yumuşak perdeler gibi eğiyordu. Küçük parlayan kır çiçekleri hafif sisin içinde ışıldıyor, ateş böcekleri gün ışığında bile dans ediyordu. Leo, bu yerin sessiz büyüsunü bozmaktan korkarak hiç kıpırdamadan durdu.



Sonra suyun kenarında bir şeyin parıldadığını gördü. Yemek tabağı kadar küçük, yumuşak gökkuşağı renkleriyle ışıldayan pürüzsüz gümüş kabuklu bir kaplumbağaydı. Derisi soluk adaçayı yeşiliydi ve parlak kehribar gözleri Leo'yu utangaç bir merakla izliyordu. Kabuğunun üzerinde minik bir mücevher gibi tek bir çiy damlası duruyordu. Kaplumbağa bir kez göz kırptı, sonra başını içine çekti.



Leo merhaba demek istedi ama büyükannesinin her zaman söylediđi sözü hatırladı: “Utangaç dostlara zaman tanı.” Bu yüzden yosunlu bir taşın üzerine oturdu ve bekledi. Elini uzatmadı, ses çıkarmadı. Kaplumbađa yeniden dışarı baktı, kehribar gözleri kocamandı. Leo usulca gülümsedi. “Sorun deđil,” diye fısıldadı. “Bekleyebilirim.”



Ertesi gün Leo gizli göl bahçesine geri döndü. Çantasında birkaç taze marul yaprağı getirmişti. Gümüş kaplumbağa oradaydı, bir söğüt kökünün altında yarı gizlenmişti. Leo yaprakları düz bir taşın üzerine koydu ve biraz daha uzağa oturdu. Kaplumbağa onu uzun süre izledi. Sonra yavaşça kısa bacaklarını gerdi ve minicik bir adım attı.



Leo her gn geri dnd. Hi acele etmedi, hi yakalamaya alıřmadı. Sadece sessizce oturdu, bazen alak, dosta bir sesle konuřtu. Kaplumbaa daha cesur oldu. Kısa sre sonra Leo'nun kırmızı spor ayakkabılarının akıllarda ıkardıėı sesi duyduėunda dıřarı ıkıyordu. Bir oėleden sonra doėruca Leo'nun ayakkabısına yrd ve kk, saėlam bir ayaėıyla ona dokundu. Leo'nun kalbi sıcakık ve dopdolul hissetti.



“Merhaba, dostum,” dedi Leo. Kaplumbağa parlak kehribar gözlerini kırptı ve başını yana eğdi. Leo güldü. “Bana bir şey göstermek ister misin?” Kaplumbağa döndü ve pürüzsüz çakıllarla ve fener gibi çiçeklerle çevrili bir patika boyunca yürümeye başladı. Leo, çok yaklaşmamaya dikkat ederek onu izledi. Bahçede ilerlerken gümüş kabuk parlıyordu.



Kaplumbağa Leo'yu gümüş gölün bir gülümseme gibi kıvrıldığı özel bir yere götürdü. Yüzen nilüfer yaprakları küçük bir köprü oluşturuyordu ve minik balıklar altlarında gümüş paralar gibi parlıyordu. Kaplumbağa bir nilüfer yaprağına bastı ve yaprak batmadı. Leo şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Bu sihir!” Kaplumbağa sanki “Hadi!” der gibi arkasına baktı.



Leo da nilüfer yaprağına bastı. Yaprak onu yumuşak bir el gibi nazıkçe taşıdı. Gölü birlikte geçtiler; kaplumbağa süzülüyor, Leo mutlulukla sallanıyordu. Karşı kıyıda, geçtikleri sırada parlayan kır çiçekleri açıldı. Kaplumbağa Leo'ya kalp şeklinde yosunlu bir taş ve rüzgâr estiğinde yaprakları minik çanlar gibi çınlayan bir söğüt ağacı gösterdi.



Her ziyaret yeni bir sürpriz getiriyordu. Bir gün kaplumbağa Leo'yu tüylü yavruları olan bir ördek ailesine götürdü. Başka bir gün ona sisin gökkuşağı oluşturduğu bir yeri gösterdi. Leo yavaş hareket etmeyi ve dikkatle izlemeyi öğrendi. Göl bahçesinin bekleyenler için sırları olduğunu öğrendi. Gümüş kaplumbağa da Leo'nun yumuşak sesinin güvenlik anlamına geldiğini öğrendi.



Sonra gri bir sabah Leo bahçeye geldiğinde onu boş buldu. Kaplumbağa söğüt kökünün altında değildi. Nilüfer yapraklarının yanında değildi. Leo'nun kalbi hızla çarptı. Her yeri aradı ama gümüş kabuk hiçbir yerde yoktu. Yosunlu bir taşın üzerine oturdu ve ağlamamaya çalıştı. “Belki saklanıyordur,” diye fısıldadı. “Belki zamana ihtiyacı vardır.”



Leo bütün sabah bekledi. Sis kalınlaştı ve ateş böcekleri minik fenerler gibi yanıp söndü. Gitmedi. Kaplumbağanın ona güvenmeyi nasıl yavaşça öğrendiğini hatırladı ve sabrın hâlâ anahtar olduğunu biliyordu. Hiç kıpırdamadan oturdu, usulca nefes aldı. Göl bir kez, iki kez dalgalandı ve sonra tanıdık bir gökkuşağı parıltısı gözüne çarptı.



Gümüş kaplumbağa bir çalının altından sürünerek çıktı, kabuğunda yeni bir çiğ damlası parlıyordu. Arkasında üç minik yavru kaplumbağa paytak paytak yürüyordu, küçük kabukları cilalı paralar gibiydi. Leo'nun gözleri kocaman açıldı. “Meşguldün!” diye fısıldadı. Anne kaplumbağa kehribar gözlerini kırptı ve bir yavruyu ona doğru dürttü. Leo sıcak, mutlu bir ısıltı hissetti. Ona ailesiyle güveniyordu.



O günden sonra Leo gizli göl bahçesini daha da özenle ziyaret etti. O ve gümüş kaplumbağa birlikte keşfe çıktılar, her zaman sabırlı, her zaman nazik. Yavrular büyüdü ve cesaretlendi. Leo hepsine marul getirdi. Bazen sadece oturup gümüş suyu izledi. Dostluğun da tıpkı bahçe gibi en iyi zaman verildiğinde büyüdüğünü biliyordu.



Leo'nun yeşil çantasında artık küçük bir defter vardı. Kaplumbağanın ve yavrularının, nilüfer yapraklarının ve parlayan çiçeklerin resimlerini çizdi. “Sabır dost kazandırır,” diye yazdı. Eve yürürken kırmızı spor ayakkabıları çakıl patikada yumuşak izler bıraktı. Kaplumbağa onun gidişini izledi, gümüş kabuğu son ışıpta parlıyordu.



Ve o günden sonra her gün Leo gizli göl bahçesine geri döndü. Oğlan ve gümüş kaplumbağa en iyi dost olarak kaldılar. Sessiz sabahları ve küçük sürprizleri paylaştılar ve Leo beklemenin bir armağan olabileceğini öğrendi. Çünkü durgun gümüş suda basit bir gerçek parlıyordu: dostluk en iyi zaman verildiğinde büyür.